

как да спасим църквата

В търсене на простота и нова визия

от Чарлс Скрийвън

„С ръцете си можем да носим факела или да стигнем дотам, че само да правим заслон на малкото пламъче...“ (Ръфъс Джоунс)

*Как да спасим
църквата?*

Само Бог знае. Само Бог може.

Но има и нещо по-важно. Бог го прави. Всеки ден църковните групи оживяват благодарение на Божията благодат. Неотдавна срещнах жена, която ми помогна да разбера по-ясно този факт. Тя ми каза: „Когато за първи път влязох в адвентната църква на Такома парк, просто усетих, че тези хора са моите хора.“

Разказа, че веднъж, когато била на 13 години, влязла вкъщи и видяла двамата си братя да пушат марихуана, а родителите ѝ да се търкалят пияни на пода в гостната.

Въпреки сърдечната болка, осъзнала, че съдбата на семейството не бива да става нейна участ. След време се запознала с група адвентни вярващи, свързани помежду си с връзки на Божията благодат и решени да водят здравословен живот. Точно

тогава - разказа ми тя - разбрала, че е намерила новия си дом.

Днес, все още адвентистка и все още изпитваща благодарност, тя наблюдава как бизнесът ѝ процъфтява, а животът ѝ се носи напред като кораб сред бурното море.

Има доста истории, в България също.

Но и може да се каже, че в старите крепости на адвентизма - Северна Америка, Европа, Австралия - църквата се нуждае от спасяване. Там, където за първи път сме прострели крилата си, сега се изправяме пред нови борби. На тези места (а и у нас също) става все по-трудно да се създават истински процъфтяващи църкви. Където има адвентни училища, е все по-трудно те да бъдат живи. Все по-трудно е да се решават конфликтите по въпроси на доктрината, църковните стандарти и финансите. Все по-трудно е да поддържа интереса

у децата си и дори у своите приятели.

Истината е, че залязващият ентусиазъм, особено сред адвентистите второ и трето поколение, е пясъчната основа, която вече се люлее под нас.

Сили, които не можем да контролираме

Проблемът се състои отчасти в това, което апостол Павел нарича „началства и власти“ - сили, които не можем да контролираме, но оказващи влияние над нас. Една от тях е типичното за нашата култура преклонение пред индивидуализма. То личи навсякъде и навсякъде се е превърнало в проклятие. Друго, също така широко разпространено влияние, е подозрението към силната вяра: ако имаш убеждения, надхвърлящи дадени рамки, ти си старомоден или фанатизиран.

И двете влияния са огромна заплаха за църквата, която е общност, приемаща общия живот

и силната вяра. Тези влияния допринасят за раздробяването на отделните общности на още по-малки групи; изкушават децата ни и нас да бъдем по-малко себеизискателни и по-малко всеотдайни, по-лекомислени и в по-голяма степен погълнати от себе си, отколкото ни сочи нашият идеал.

Другото влияние, което не можем да контролираме, е културата на развлечение. Днес средствата за развлечение чрез медиите не се свеждат само до телевизията и киното, но и до интернет. При всяка стъпка напред в технологиите биваме подложени на нова атака спрямо човешкото внимание, спрямо своята способност да се молим и да размишляваме и спрямо дългосрочните си планове. При тази култура самото богослужение се превръща в развлечение. Библията остава негодна. Библейската перспектива се бори с все по-силно насрещно течение.

Друго нещо, което не можем да контролираме, се оказва не само дар, но и преизвикател-

ство. Днес преживяваме в църквата и извън нея едно зашеметяващо разнообразие - не само по цвят на кожата и пол, но и по теология, политика и култура. Това прави живота ни още по-сложен и, макар понякога да е трудно, получаваме нова мотивация: разнообразни групи и организации със своите собствени перспективи и специални мисии приравняват нова реалност и страст в адвентното преживяване.

И все пак, стресът си остава. Днешните църковни водачи са прекалено заети с бюджетни съкращения, с търсене и намиране на велики пастори, сякаш се интересуват повече от намирането на нови членове, отколкото от оживотворяване на сегашните. Те почти нямат време - или поне повечето от тях - за изучаване на Библията или за откриване на нови хоризонти.

Променящите света църкви - носителите на факела - израстват не само по брой на членове, но и по качество; израстват в ново разбиране; откриват нови основания за

подновена духовност. Да бъдем такава църква е нещо, на което наистина се надяваме. Кой иска да стигне дотам, че само да пази с ръце пламъчето, което едва мъждука? Искаме да направим нещо истински красиво за Бога. Как?

Да бъдем младши партньори на Бога

Апостол Павел разбра, че само Бог знае и само Бог може. Незабравимите му думи - „сега вече не аз живея, а Христос живее в мен“ (Гал. 2:20) - отекват през вековете: ние не сме богове и ключът към новия живот е Христос в нас. Павел обаче продължава с твърдението, че „животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата“. С други думи, той знае, че сме направени по Божи образ и че във всеки от нас съществува един „аз“ или, както Елн Уайт писа, „в нас съществува сила, подобна на Божията - силата да мислим и да вършим“ („Възпитание“, с. 17).

Когато вярвам, Христос е в мен. Но аз все още съм себе си, все още съм някой.

Продължава на стр. 6